

“Δικός μας τέλος”

<< *Ο Κωνσταντής* >>

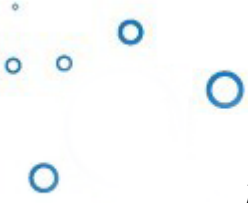
Μια εργασία από τους μαθητές του Α'1 !

Επιμέλεια παρουσίασης:

Φωτεινή Κ., μαθήτρια του Α3.

Η Διαμάντω Ζ., ο Γιώργος Κ.

**και ο Ανέστης Ε. δακτυλογράφησαν τα
κείμενα.**

Κι ύστερα ήρθε ο Αντωνάκης, ο εγγονός της κ. Δέσποινας. Ο Αντωνάκης δε θύμωσε όταν είδε τον Κωνσταντή που φορούσε τα ρούχα του και περνούσε το Πάσχα με την γιαγιά του. Αντίθετα χάρηκε διότι χαιρόταν και η κ. Δέσποινα.

Τα δύο παιδιά γίναν πολύ καλοί φίλοι! Η κ. Δέσποινα ήταν περήφανη και για τους δύο αλλά πιο πολύ για τον εαυτό της γιατί έφερε αυτά τα δύο παιδιά κοντά.

Καθώς περνούσε ο καιρός και πήγαιναν όλα μια χαρά η κ. Δέσποινα αποφάσισε να υιοθετήσει τον Κωνσταντή.

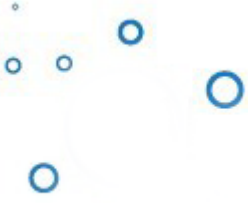
Τα παιδιά μεγάλωσαν μαζί. Η γιαγιά του Αντωνάκη δυστυχώς πέθανε. Ο Κωνσταντής δεν ξανά είδε τους γονείς του. Έτσι και οι δύο έμειναν μόνοι τους σαν δύο καλά αδέρφια.

Ο Αντωνάκης έδωσε την ευκαιρία στον Κωνσταντή να σπουδάσει. Πέρασε στην νομική.

Αυτή ήταν η Ιστορία του Κωνσταντή μας.

✧ **Το έγραψαν οι μαθητές Ανέστης Ε. και Γιώργος Κ.**

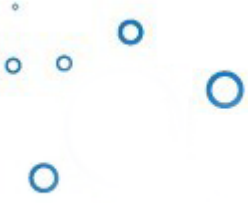

Έτσι λοιπόν η κυρία Δέσποινα έφτασε έξω από την πόρτα του σπιτιού της, μα φωνή δεν άκουσε από κανέναν. Μόνο από την τηλεόραση που άφησε αναμμένη. Άνοιξε την πόρτα και είδε τον μικρό Κωνσταντή ξαπλωμένο στον καναπέ και η καρδιά της γεμάτη χαρά, που έβλεπε το παιδί ζεστό και ασφαλές. Ζεστάθηκε πιο πολύ!

Το άλλο πρωί ο Κωνσταντής ξύπνησε πριν την κυρία Δέσποινα. Είχε από την προηγούμενη ημέρα στο μυαλό του να της ετοιμάσει μια έκπληξη. Αφού λοιπόν σηκώθηκε και πήγε στην κουζίνα, της έκανε καφέ και της έβαλε 2 κατακκόκινα αυγά σε ένα πιάτο για να τα τσουγκρίσουν. Τα έβαλε όλα σε ένα δίσκο και έβαλε ένα τριαντάφυλλο που έκοψε από τον κήπο που βρισκόταν στην πίσω αυλή. Χτύπησε την πόρτα του δωματίου της κυρίας Δέσποινας και αυτή του είπε να περάσει. Έκπληκτη έμεινε η κυρία Δέσποινα από αυτό που αντίκρισε και είπε στον Κωνσταντή ένα μεγάλο Ευχαριστώ!

...από χτες η κυρία Δέσποινα σκεφτόταν να βρει τους γονείς του Κωνσταντή για να είναι και ο μικρός χαρούμενος. Και αφού έφαγε, πλύθηκε και ντύθηκε βγήκε έξω να ψάξει τους γονείς του.

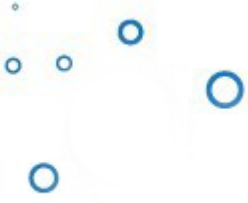
Πέρασαν μέρες, εβδομάδες, μήνες ως που μια μέρα τους βρήκε και τους είπε να περάσουν από το σπίτι της την επόμενη μέρα .

Η κυρία Δέσποινα ήταν ενθουσιασμένη και χαρούμενη για τον μικρό καθώς και για τον εαυτό της που κατάφερε να ενώσει αυτήν την οικογένεια ξανά. Δυστυχώς όμως δε θα μπορούσαν να μείνουν στην Ελλάδα, αφού δεν τους επέτρεπε το κράτος διότι δεν είχαν χαρτιά. Χωρίς να ξέρουν τίποτα όμως η κυρία Δέσποινα το είχε φροντίσει.. κι αυτό. Επίσης τους δώρισε και ένα σπίτι για να μείνουν και να επικοινωνούν συχνά. Οι γονείς του Κωνσταντή καθώς ακόμα και αυτός έμειναν έκπληκτοι. Χιλιοευχαρίστησαν την γυναίκα και της έκαναν μια μεγάλη ,ζεστή αγκαλιά!

Από τότε και στο εξής ήταν όλοι χαρούμενοι και ευτυχισμένοι. Όλοι μαζί κατάφεραν να πετύχουν ο καθένας τον δικό του σκοπό.

✧ **Το έγραψε η μαθήτρια Σοφία Κ.**

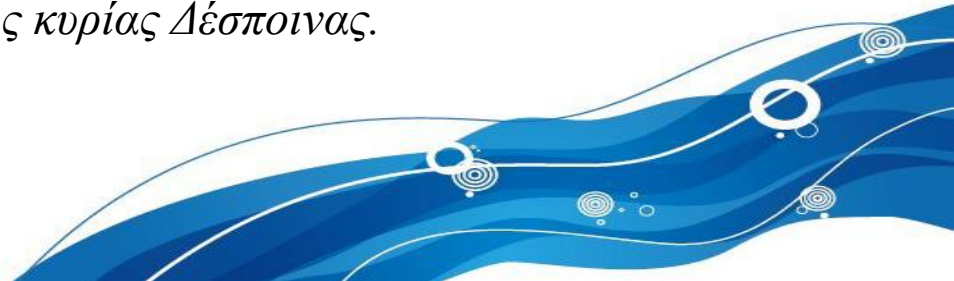

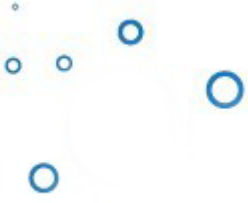

-Χριστός Ανέστη..., έψαλε ο παπάς κι η κυρία Δέσποινα για πρώτη φορά δεν κάθισε ως το τέλος της λειτουργίας. Βιαζόταν να γυρίσει σπίτι της, να τσουγκρίσει τα κόκκινα αυγά με τον Κωνσταντή, να φάνε μαζί τη μαγειρίτσα...

Αυτό το Πάσχα ήταν το καλύτερο και για τους δύο, μιας κι ο μικρός Κωνσταντής δεν βρισκόταν στο δρόμο, νηστικός να χαζεύει τον κόσμο που περνάει χαμογελαστός με τις λαμπάδες στα χέρια, τα παιδι, να τρέχουν με ανυπομονησία, χαμογελαστά στους δρόμους, να τσουγκρίσουν τα κόκκινα αυγά με τους γονείς τους, τα αδέρφια τους ή και τους φίλους τους... Ήταν μεγάλη χαρά αυτή για τον Κωνσταντή καθώς μετά από καιρό κατάφερε να γιορτάσει κι αυτός όπως όλα τα παιδιά της ηλικίας του...

Η κυρία Δέσποινα γύρισε στο σπίτι και βρήκε τον μικρό Κωνσταντή να ετοιμάζει το Πασχαλινό τραπέζι. Τα μάτια του έλαμπαν, κι η κυρία Δέσποινα έβλεπε στο πρόσωπό του από τη μια τον ενθουσιασμό και από την άλλη τον πόνο του πλέον να ελαττώνεται. Τσουγκρίσαν τα αυγά και τυχερός βγήκε ο Κωνσταντής καθώς κατάφερε να σπάσει το αυγό της κυρίας Δέσποινας.

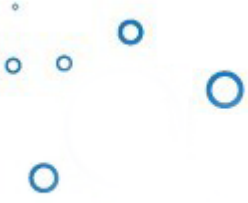
Δεν την ένοιαζε όμως... ένιωθε ήδη τυχερή που είχε τον Κωνσταντή κοντά της και που κατάφερε να τον κάνει χαρούμενο μετά από όσα πέρασε...

Μετά το φαγητό κάθισαν να δούνε λίγη τηλεόραση. Η κούραση του Κωνσταντή ήταν τόσο μεγάλη που τα μάτια του έκλειναν και αποκοιμήθηκε.<Καληνύχτα Κωνσταντή>, του ψιθύρισε η κ.Δέσποινα και τον φίλησε δειλά στο κεφάλι..

Το επόμενο πρωί η κυρία Δέσποινα ξύπνησε νωρίς και πήγε, όπως κάθε Κυριακή, στην εκκλησία. Στα σκαλιά της συνάντησε ένα φτωχό και ταλαιπωρημένο ζευγάρι, πουλούσε κεριά... Βρισκόταν σε μία αρκετά άσχημη κατάσταση. Ήταν βρεγμένοι, λερωμένοι, τα ρούχα τους σκισμένα και δεν είχαν παπούτσια. Η κ.Δέσποινα τους λυπήθηκε. Την παρακάλεσαν να αγοράσει έστω ένα κεριά... Τους ρώτησε από πού ήταν. Κι αυτοί βουρκωμένοι απάντησαν πως έρχονται από την Αλβανία και της διηγήθηκαν τι τους συνέβη.

Πρόσφυγες ήταν, που είχαν έρθει με το παιδί τους στην Ελλάδα πριν από κάτι μήνες...Τους έστειλαν όμως πίσω στην Αλβανία. Μόνο ο γιος τους, Κωνσταντή τον έλεγαν, έτσι της είπαν,είχε μείνει εδώ...

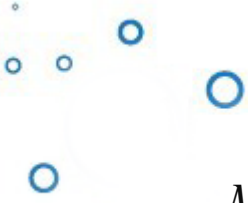
Μόλις άκουσε τα λόγια τους αυτά η κ.Δέσποινα βούρκωσε και θυμήθηκε όσα της είχε πει ο μικρός Κωνσταντής...

Εκείνοι κοιτάχτηκαν αμέσως...<<ΝΑΙ!>> της αποκρίθηκαν... Μετά τους μίλησε για το παιδί που είχε φιλοξενήσει την προηγούμενη νύχτα.. Ήταν οι γονείς του... Πήγαν βιαστικά όλοι στο σπίτι της κ.Δέσποινας... Εκείνη χτύπησε το κουδούνι. Την πόρτα άνοιξε ο μικρός Κωνσταντής...

Η αποστολή της κ.Δέσποινας εδώ είχε τελειώσει...

✧ **Το έγραψαν οι μαθήτριες Βικτώρια Α., Αναστασία Α. και Μαρία Γ.**

Μετά από 'κείνο το Πάσχα η κυρία Δέσποινα υποσχέθηκε στον Κωνσταντή ότι θα τον φρόντιζε για πάντα και ο Κωνσταντής χαμογέλασε.

Μετά από 5 περίπου χρόνια το κουδούνι του σπιτιού της κυρίας Δέσποινας χτυπάει. Ο Κωνσταντής ανοίγει την πόρτα και αντικρίζει δύο ενήλικες. Αμέσως η κυρία Δέσποινα ρωτάει ποιοι είναι. Τότε αυτοί απαντούν λέγοντας: <<Είμαστε οι γονείς του Κωνσταντή και τον ψάχνουμε εδώ και 5 χρόνια>>. Τότε εκείνο το χαμόγελο που είχε σχηματιστεί στα χείλη του Κωνσταντή εκείνο το Πάσχα ξανασχηματίστηκε, καθώς εκείνη την στιγμή έσφιξε τους γονείς του στην αγκαλιά του.

Όμως αργότερα οι γονείς του Κωνσταντή ανακοίνωσαν στην κυρία Δέσποινα ότι πρέπει να γυρίσουν πίσω στην Αλβανία. Τότε η κυρία Δέσποινα ένιωσε λύπη μέχρι που της ήρθε μία ιδέα, την οποία ανακοίνωσε στους γονείς του Κωνσταντή.

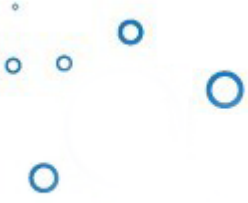
Η οποία ιδέα έλεγε ότι: οι γονείς του Κωνσταντή..

✧ Το έγραψαν οι μαθητές Γιάννης Β.

Χαράλαμπος Γ.

Γιώργος Α.

Η κυρία Δέσποινα, καθώς έτρωγαν, έβλεπε τον Κωνσταντή λυπημένο. Τον ρώτησε τι είχε και αυτός της απάντησε ότι του έλειπαν οι γονείς του. Η κυρία Δέσποινα στενοχωρήθηκε και τον πήγε να κοιμηθεί στο δωμάτιο της.

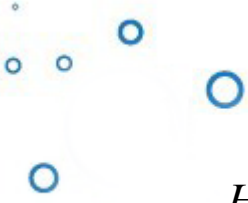
Το πρωί η κυρία Δέσποινα πήγε στην αγορά να ψωνίσει φαγητό για τον Κωνσταντή και είδε πάνω σε μια κολώνα μια αφίσα με ένα αγόρι που έμοιαζε με τον Κωνσταντή. Έγραφε πάνω και την διεύθυνση που βρίσκονταν αυτός που έψαχνε το παιδί. Έτσι η κυρία Δέσποινα πήρε τον Κωνσταντή και τον πήγε σε εκείνη την διεύθυνση.

Μόλις άνοιξαν την πόρτα ο Κωνσταντής δεν πίστευε αυτό που έβλεπε . Ήταν οι γονείς του! Έτσι γεμάτος με δάκρυα και χαρά πήγε και τους αγκάλιασε.

Μετά οι γονείς του ευχαρίστησαν την κυρία Δέσποινα και της υποσχέθηκαν ότι θα μπορεί να επισκέπτεται τον Κωνσταντή όποτε ήθελε και έτσι όλοι έζησαν ευτυχισμένοι!

✧ **Το έγραψε ο μαθητής Γιώργος Κ.**

Η κυρία Δέσποινα μόλις μπήκε ο Κωνσταντής στο μπάνιο έφυγε και πήγε να πάρει λαμπάδες για την Ανάσταση επειδή γνώριζε πως θα ερχόταν ο Αντωνάκης και ήθελε να αφήσει τα παιδιά να γνωριστούν.

Μόλις ο Κωνσταντής βγήκε από το μπάνιο άρχισε να ψάχνει την κυρία Δέσποινα αλλά αντί γι αυτήν βρήκε ένα αγοράκι με ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια. Φοβήθηκε μήπως του έκανε κακό .Το ίδιο και ο Αντωνάκης.

Ο Αντωνάκης μετά από λίγο τον πλησίασε και τον ρώτησε:

-Ποιός είσαι;

-Ο Κωνσταντής.

-Και ποιός σε έφερε εδώ πέρα;

-Η κυρία Δέσποινα

(Τότε μπαίνει μέσα η κυρία Δέσποινα λέγοντας):

Χριστός Ανέστη!!!

-Γεια σας κυρία Δέσποινα.

-Γεια σου Κωνσταντή μου .Γεια σου Αντωνάκη μου πώς ήταν το ταξίδι σου παιδί μου;

-Μια χαρά γιαγιά .Ποιος είναι αυτός;

-Ο Κωνσταντής.

-Και τι θέλει εδώ;

-Έχασε τους γονείς του, εμ και γι αυτό σκέφτηκα να τον υιοθετήσω ,τι λες και εσύ;

-Βέβαια δεν έχω κανένα πρόβλημα

Ένα ύφος χαράς πήρε το πρόσωπο του Κωνσταντή ενώ την ίδια στιγμή η κυρία Δέσποινα σηκώθηκε και πήρε τα παιδιά να πάνε στην εκκλησία και μετά έξω να το γιορτάσουν όλοι μαζί σαν μία οικογένεια.

Την άλλη μέρα το πρωί πήραν ένα λεωφορείο και πήγαν στην Αλβανία να βρουνε τους γονείς του Κωνσταντή και να τους πούν πως βρήκε κάποιον να τον φροντίζει.

Στον γυρισμό όμως τους υποσχέθηκε η κυρία Δέσποινα πως κάθε καλοκαίρι θα περνούν το καλοκαίρι με τους γονείς του Κωνσταντή, είτε στην Αλβανία είτε όποτε μπορούν στην Ελλάδα

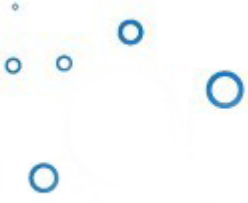
Έτσι ο Κωνσταντής και ο Αντωνάκης έζησαν μαζί. Μοιραζόντουσαν τα πάντα και δεν είχαν σημαντικούς καβγάδες ενώ ήταν χαρούμενοι που είχαν κοντά τους την κυρία Δέσποινα για πολλά ακόμα χρόνια.

✧ **Το έγραψαν οι μαθήτριες**

Τάμτα Α.,

Διαμάντω Ζ.,

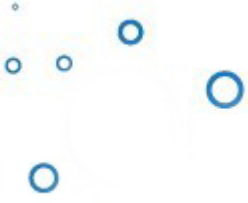
Πετρούλα Κ.

Μετά την Ανάσταση η κυρία Δέσποινα βιαζόταν να γυρίσει σπίτι για να δει τι κάνει ο Κωνσταντής. Μόλις όμως μπήκε στο σπίτι συνέβη κάτι πολύ παράξενο. Ο Κωνσταντής δεν ήταν σπίτι και τότε άρχισε να ανησυχεί η κυρία Δέσποινα. Πήγε στην αστυνομία αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι .Έτσι αποφάσισε και βγήκε μόνη της να ψάξει τον Κωνσταντή . Έψαξε σε όλα τα στενά και τους δρόμους και τελικά τον βρήκε έξω μόνο του στους δρόμους να ζητιανεύει ξανά .Ο Κωνσταντής νόμιζε ότι η κυρία Δέσποινα δεν τον ήθελε αλλά τελικά έκανε λάθος .Έτσι γύρισαν ξανά σπίτι και βρήκαν εκεί τον εγγονό της τον Αντωνάκη και τον άντρα της. Αμέσως τον συμπάθησαν τον Κωνσταντή και στο τέλος όλοι μαζί έμεναν σαν μία χαρούμενη οικογένεια.

✧ **Το έγραψε η μαθήτρια Μαρία Α.**

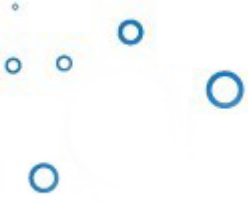
Αφού η κυρία Δέσποινα γύρισε άρχισε να ξυπνάει τον Κωνσταντή και τσουγκρίσανε τα αυγά και καθίσανε να φάνε μαγειρίτσα. Αφού φάγανε πέσανε για ύπνο.

Το άλλο πρωί αφού η κυρία Δέσποινα έδωσε στον Κωνσταντή κάποια παλιά παιχνίδια του εγγονού της , εκείνη άρχισε να ψήνει το αρνάκι με τον άντρα της . Τότε ο Κωνσταντής σκέφτηκε να το σκάσει γιατί φοβόταν ότι η κυρία Δέσποινα δεν τον ήθελε πιά διότι εκείνη ήταν πολύ απασχολημένη με το μαγείρεμα και δεν μπορούσε το παιδί να καταλάβει τι έγινε.

Κάποια στιγμή η κυρία Δέσποινα μπήκε στο δωμάτιο του Κωνσταντή και του ανακοίνωσε κάτι, ότι θα πηγαίναν εκδρομή. Ο Κωνσταντής, αφού ετοιμάστηκε έφυγε σφαίρα κάτω και περίμενε. Θα πήγαινε σε ένα όμορφο λιβάδι να χορτάσουν τον ήλιο! Επέστρεψαν ευτυχισμένοι πίσω και ο Κωνσταντής ήξερε πιά πως θα του άρεσε να μένει μαζί τους.

✧ **Το έγραψε η μαθήτρια Μαρία Ζ.**

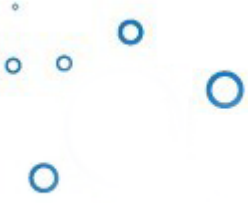
Λίγο πριν φάνε την μαγειρίτσα ήρθε ο εγγονός της κυρίας Δέσποινας. Ρώτησε ποιό ήταν αυτό το παιδί και του απάντησε πως ήταν ένα παιδί άστεγο που οι γονείς του ήταν στην Αλβανία. Ο Αντωνάκης συστήθηκε στον Κωνσταντή και του ζήτησε να κάνουν παρέα. Ο Κωνσταντής ήταν ευτυχισμένος που είχε έναν φίλο.

Τα χρόνια πέρασαν ,η γιαγιά του Αντωνάκη πέθανε και ο Αντωνάκης κάλεσε τον Κωνσταντή αλλά δεν δέχτηκε. Του είπε πως έπρεπε να πάει στην Αλβανία να βρει τους γονείς του.

Και έτσι ο Κωνσταντής έκανε έναν καινούριο φίλο ,πήγε να ψάξει τους γονείς του και έζησε πολύ ωραίες στιγμές!

✧ **Το έγραψε ο μαθητής Σταύρος Α.**

Αφού η κυρία Δέσποινα γύρισε πιο νωρίς στο σπίτι για να κάνει το Πάσχα μαζί με τον Κωσταντή , συνάντησε τον Αντωνάκη στο δρόμο καθώς περπατούσε.

Περνούσαν όμορφα εκείνη τη στιγμή αλλά ο Αντωνάκης φοβόταν μήπως κάνει κάτι κακό ο Κωσταντής , αλλά φυσικά δεν έκανε.

Τελικά έγιναν οι πιο καλοί φίλοι και από τότε τον έπαιρνε στην δουλειά του και συνέχισαν τη ζωή τους πιο ευτυχισμένα και πιο όμορφα!

✧ **Το έγραψαν ο μαθητής Γιάννης Α.**

Χριστός Ανέστη , έψαλε ο παπάς και η κυρία Δέσποινα για πρώτη δεν κάθισε ως το τέλος της λειτουργίας. Βιαζόταν να γυρίσει στο σπίτι της να τσουγκρίσει τα κόκκινα αυγά με τον Κωσταντή , να φάνε μαζί μαγειρίτσα .

Προχωρώντας με γρήγορο βήμα κ γεμάτη χαρά λοιπόν , η κυρία Δέσποινα είχε στο νου της μόνο τον Κωσταντή και ανυπομονούσε . Δεν το ήξερε το παιδάκι .

Μόλις πριν λίγες ώρες το γνώρισε αλλά το ένιωθε σαν να είχε δίπλα της τον Αντωνάκη.

Έφτασε λοιπόν στην είσοδο της πολυκατοικίας, έβαλε το κλειδί στην κλειδαρότρυπα, άνοιξε την πόρτα γρήγορα ,διέσχισε τον διάδρομο και μέσα σε δύο λεπτά έφτασε επιτέλους στο διαμέρισμά της . Άνοιξε την πόρτα και κατευθύνθηκε προς σαλόνι .

Ο Κωσταντής κοιμόταν ήσυχος. Δεν είχε καταλάβει πως η κυρία Δέσποινα είχε φύγει ενώ κοιμόταν. Μετά πήγε στην κουζίνα και ετοίμασε το τραπέζι. Πήγε να σηκώσει τον Κωνσταντή. Η κυρία Δέσποινα τον σκουντούσε και του μιλούσε για να σηκωθεί .Ο Κωσταντής δεν έλεγε να ξυπνήσει .

.....τη δεύτερη φορά σηκώθηκε .Ο Κωσταντής σηκώνεται για να πάνε να φάνε . Τρώνε , τσουγκρίζουν τα αυγά ,περνάνε όμορφα κ ο Κωνσταντής μαθαίνει τα πάντα για το Πάσχα από αυτήν.....

❖ Το έγραψε η μαθήτριά Αναστασία Α.

